

lig Hjemmel, men dog vil tilsige Tilslutning til, at man paa Finansloven kan opnaa en saadan Anciennetetsforbedring, vil den økonomiske Rækkevidde af at fastholde § 3 ikke være større end det Tilsgagn, der er givet. Men Forholdet vil være ganske anderledes klart for disse Folk, som vi fra vor Side — og jeg tror for Resten fra hele Udvalgets — ønsker skal søge over i Præstegerningen. Naar § 3 vedtages, ved de paa Forhaand, hvilke Regler de gaar ind under.

Der har i Udvalget været fremsat Ønske om, at Sekretærer i K. F. U. M. og K. F. U. K. ogsaa kom med ind under disse Bestemmelser i § 3. Naar Flertallet ikke stiller Ændringsforslag derom, er det, fordi man mener, at det er vanskeligt at gaa ud over det, der er nævnt i Lønningslovens § 18, 3die og 4de Stykke. Jeg vil haabe, at der her i Salen kan opnaas Flertal for at beholde § 3, idet den ikke vil medføre større Udgifter for Staten, men den vil skabe ganske anderledes trygge Forhold for de Mænd, der kan tænkes at ville søge over i Præstegerningen. Lad mig om hele denne Sag sige, at jeg personlig — og jeg tror ogsaa, det er Venstres Anskuelse — kunde have ønsket, man var gaaet langt videre i Retning af en Anciennetetsforbedring, at man havde taget langt flere med. Men da der end ikke har kunnet opnaas Enighed om det lidet, her foreslaas, er det Udvalgsmindretal, som jeg her har den Ære at være Ordfører for, blevet staaende ved § 3, saaledes som den her er affattet, og anbefaler at fastholde den.

Povlsen: Et Mindretal paa 7 Medlemmer, nemlig de socialdemokratiske og radikale Medlemmer af Udvalget, stiller i Overensstemmelse med Udtalelser, der blev fremsat af de paagældende Partiers Ordførere ved Sagens første Behandling, Ændringsforslagene, under Nr. 4, 5, 7 og 8. Det vigtigste af disse Ændringsforslag er jo Ændringsforslag Nr. 5, som gaar ud paa, at man skal fratagde Kravet om Aflæggelse af Præsteløftet af dem, der allerede er ordinerede, forinden der bliver Tale om, at de skulde gaa ind i et Sognekald. Der blev om dette Spørgsmaal ved første Behandling ført en meget indgaaende Forhandling, og jeg skal derfor heller ikke her komme dybere ind derpaa; man vil desuden kunne finde Mindretallets Standpunkt meget udførligt begrundet i Betænkningen. Jeg skal kun atter, som jeg gjorde ved første Behandling, meget indtrængende henstille, ikke mindst til

Medlemmer af Partiet Venstre, som har Forstaaelse af Frihedens Betydning indenfor vor Folkekirke — jeg tror, der er en Del af Partiet Venstres Medlemmer, der har en saadan Forstaaelse —, at stemme sammen med Mindretallet for dette Ændringsforslag. Jeg tror, at man vil komme til at gøre overordentlig stor Fortræd i vor Folkekirke, hvis man fastholder Kravet om Aflæggelse af Præsteløftet. Man vil, som jeg sagde ved første Behandling, komme til at støde de allerbedste bort og lægge Sten paa Vejen for de unge, der forbereder sig til at gaa ind i Præstekald, naar man paa den Maade gør Præsteløftet levende, som man vil gøre, hvis den højtærede Kirkeministers Forslag bliver gennemført. Det vil blive nødvendigt, forinden en ordineret Mand indstilles — jeg antager, at Kirkeministeren vil bære sig saaledes ad, — at tilstille vedkommende Præsteløftet med Anmodning om at ville tiltræde dette, og da faar Præsteløftet en ganske anden Karakter, end det har nu, da det fra alle Sider indrømmes, at det kun er en overlevet Bestanddel af det, som er nødvendigt, forinden man bliver ansat i et Præstembede, medens det paa den anden Side ogsaa indrømmes fra alle Sider, at ingen kan kræve dette Præsteløfte overholdt. Enhver vil forstaa, at naar dette Præsteløfte, som indtil denne Dag er blevet betragtet saadan, bliver forelagt en Mand til Underskrift, faar det straks en helt anden Karakter, og jeg vil meget indtrængende henstille, at man ikke gør dette, som jeg tror, for Livet indenfor vor Folkekirke skæbnesvangre Skridt. Jeg gentager, at den højtærede Kirkeminister ikke lægger af Vægt paa dette; han udtalte, at han ansaa det ikke for noget betydningsfuldt Spørgsmaal. Derfor maa den højtærede Kirkeminister jo ogsaa med nogenlunde let Sind kunne se, at hans Forslag i saa Henseende falder, saa meget mere som det eneste Argument, den højtærede Kirkeminister forsøgte for sit Forslag, nemlig at man ikke kunde have to Slags Præster indenfor Folkekirken: Præster med og Præster uden Præsteløfte, jo i Virkeligheden er tilintetgjort af den højtærede Kirkeministers Kollega, den højtærede Undervisningsminister, som meget rigtigt har hævdet, at man ved Loven af 1. April 1911 har gjort det af med den Teori, at man kun skulde kunne bruge til folkekirkelig Tjeneste Mænd, der har taget teologisk Embedseksamen og har aflagt Præsteløftet. Jeg er fuldstændig enig med